

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 1999. november 4.
(csütörtök)

Cseri Kálmán

A FILIPPI BÖRTÖNŐR

Alapige: ApCsel 16,19-34

Amikor látták urai, hogy odalett az, amiből hasznot reméltek, megragadva Pált és Szilászt, a hatóság elé, a főtérre hurcolták őket. Azután az előljárók elé vezették őket, és ezt mondták: „Ezek az emberek felforgatták városunkat. Zsidók lévén, olyan szokásokat hirdetnek, amelyeket nekünk nem szabad sem átvennünk, sem követnünk, mert rómaiak vagyunk.” Velük együtt a sokaság is rájuk támadt, az előljárók pedig letették ruhájukat, és megbotoztatták őket. Sok ütést mértek rájuk, majd börtönbe vetették őket, és megparancsolták a börtönőrnek, hogy gondosan őrizze őket. Az pedig, mivel ilyen parancsot kapott, a belső börtönbe vetette őket, és a lábukat kalodába zárta. Éjjeltájban Pál és Szilász imádkozott, és énekkel magasztalta az Istent. A foglyok pedig hallgatták őket. Ekkor hirtelen nagy földrengés támadt, úgyhogy megrendültek a börtön alapjai, hirtelen kinyílt minden ajtó, és mindegyikükről lehulltak a bilincsek. Amikor a börtönőr felriadt álmából, és meglátta, hogy nyitva vannak a börtönajtók, kivonta a kardját, és végezni akart magával, mert azt hitte, hogy megszöktek a foglyok. Pál azonban hangosan rákiáltott: „Ne tégy kárt magadban, mert valamennyien itt vagyunk!” Erre az világosságot kért, berohant, és remegve borult Pál és Szilász elé; majd kivezette őket, és ezt kérdezte: „Uraim, mit kell cselekednem, hogy üdvözüljek?” Ők pedig így válaszoltak: „Higgy az Úr Jézusban, és üdvözülsz mind te, mind a te házad népe!” Ekkor hirdették az Isten igéjét neki és mindazoknak, akik a házában voltak. Ő pedig magához fogadta őket az éjszakának még abban az órájában, kimosta sebeiket, és azonnal megkeresztelkedett egész háza népével együtt. Azután házába vitte őket, asztalt terített nekik, és örvendezett, hogy egész háza népével együtt hisz az Istenben.

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk, köszönjük ezt a csendet. Köszönjük, hogy jól esett leülni is a te házában. Köszönjük, hogy testvérek közé jöhettünk. Engedd, hogy valóban egyre inkább testvéreivé váljunk egymásnak.

Köszönjük, hogy az élet útvesztőjéből is hozzád kiálthatunk újra és újra, hogy mutasd meg nekünk a helyes utat. Köszönjük, Jézus Krisztus, hogy nem küldözöl minket ide-oda, hanem előttünk jársz, és magad után hívsz. Köszönjük, hogy elég lenne, hogy mindig csak reád nézzünk, hogy ne tévedjünk el.

Bocsásd meg, ha sokszor nem így van. Bocsásd meg, ha magunkra nézünk, meg másokra. Bocsásd meg, ha nem egyedül tőled várunk mindent. Most mégis a te útmutató-sodat kérjük.

Segíts minket most úgy elcsendesedni, hogy minden gondolatunkkal, egész szívünkkel reád tudjunk figyelni. Szabadíts meg a terheinktől, amik alatt roskadozunk. Sokszorozd meg az erőnket, amiből olyan kevés van. Segíts odaállni a te világosságodba, hogy lássuk magunkat, és lássuk a feladatainkat, a lehetőségeinket, amiket te nyitottál meg előttünk.

Kérünk téged, hogy tudjunk változni, tisztulni itt a közeledben. Hadd tudjunk más-ként továbbmenni az utunkon addig is, amíg majd színről-színre láthatunk, és az örökké-valóságban dicsőítünk téged.

Adj nekünk egészen személyesen hozzánk szóló ígét most úgy, ahogy azt már sok-szor tetted kegyelmesen.

Ámen.

Igehirdetés

Ennek a fejezetnek az alapján először Pál apostol szerepét vizsgáltuk meg, azután Lídiával foglalkoztunk, figyeljünk most a börtönőr alakjára.

Pál áthozta az evangéliumot Európába, hirdette azt Filippiben, és ez felborította ott a város nyugalma. Valaki egyszer azt mondta: nagy baj, ha az egyház szolgálata úgy történhet hosszú időn át, hogy nem bolygat fel senkit és semmit. Nyilván nem az a cél, hogy háborúság támadjon az evangélium hirdetése nyomán, de ha az evangélium valóban telibe talál embereket, akkor ott bizony megbolydulnak sokan.

Nemcsak hirdették Pálék az evangéliumot, hanem Krisztus ereje kiáradt rajtuk keresztül. Megszabadult ördögi megkötözöttségéből ez a jóstehetséggel megvert kislány, és ebből lett a nagy ribillió. Odaviszik őket a hatóság elé, megrágalmazza őket. Se szó, se beszéd, letépetik a ruháikat, összszeverik Pálékat, és börtönbe csukják. S mivel már a hivatalos idő letelt, délután volt, azt mondták: másnapig is legyenek a legbiztonságosabb fogdában, és majd a következő napon foglalkoznak az ügyükkel.

Nem tudom, feltűnt-e nekünk, hogy ennek a történetnek minden szereplője a halál

közelébe kerül? Azon az éjszakán — azt olvastuk — földrengés rázta meg a börtönt, még az alapokat is megrendítette. Az ajtók kipattantak. Abban a börtönben több fogoly is volt, és ott lakott a szolgálati lakásban ez a börtönparancsnok is.

Éppen eleget olvastunk az utóbbi időben arról, hogy milyen rettenetes pusztítást tud végezni a földrengés. Ott csak egy hajszálon múlhatott mindenkinek az élete. Könnyen a sírboltjukká válhattak volna azok a cellák. Rájuk omlik az épület, maga alá temeti a foglyokat, és ott pusztulnak el Pálék. És a börtönőrt is csak egy hajszál választotta el a haláltól. Már készült — római szokás szerint — beledőlni a kardjába, vagyis saját magát szíven szúrni, csak Pálnak a határozott fellépése mentette meg ettől.

Sokszor elfeledkezünk arról, hogy mindannyian szakadatlanul a halál szélén járunk. Ki bizonyos abban, vagy ki lehet bizonyos abban, hogy jövő ilyenkor ezen a napon is itt leszünk még ezen a földön, vagy itt leszünk a templomban? És ki bizonyos abban, hogy a holnapi napot megérjük? Isten ígéje nem riogat minket az ilyesmivel, de sokszor tudatosítja bennünk, hogy el ne felejtjük, kié az életünk. Ki az, aki egyedül

életnek és halálnak ura, és milyen békességet ad annak, aki bízunk benne, és rábízta magát, ha ezt komolyan veszi.

Ki akarja az emberek halálát? Ki akarta elpusztítani Pált és Szilászt, hogy lehetőleg verjék agyon őket, vagy felejtsék ott a börtön mélyén, pusztuljanak el? És ki akarta megölni ezt a börtönőrt, mielőtt még megismerte volna Jézus Krisztust és üdvösségre jutott volna?

Jézus világosan beszél arról, hogy ki az, aki emberölő volt kezdettől fogva. A János 8,44-ben jellemzi az ördögöt így: „Emberölő volt kezdettől fogva.” Előbb Pálékat akarja elpusztítani, hogy ne hirdessék az evangéliumot Filippiben. Amikor nem sikerül, akkor az ellenségüket akarja elpusztítani. Mindegy neki, hogy kit, csak pusztuljon az élet, és pusztuljanak azok főleg, akik Isten gyermekei, vagy azzá válhatnak.

Éppen ezt szeretném kiemelni ma este ebből a történetből, milyen erőteljes, szellemi harc folyt akkor ott Filippiben, és folyik ma itt is ebben a helyiségben, meg a mi gyülekezetünkben és a mi városunkban is. Ez a szellemi harc az élő Isten és a mi ősz ellenségünk között folyik. Csak nagyon sokan ebből semmit nem látnak. A legtöbb ember csak a felszínen kapirgál, jelenségeket észlel. Próbálja kommentálni azokat, és olyan kevesen látnak a „színpalak” mögé, hogy kik azok, akik valóban mozgatják az eseményeket is, az embereket is, a szellemi áramlatokat is, a nagy háborúkat is, meg a látszólagos kibéküléseket is. Ki az az Isten, aki a történelem Ura és mindegyikünk kicsi történetének is az irányítója, és ki az az ősz ellenség, akiről a nagy reformátor, Luther Márton, olyan világosan írt, tanított, és az énekében is részletesen elmondta, hogyan hadakozik ő.

Ennek a történetnek a háttér-története az igazán izgalmas. Az is izgalmas és szomorú, hogy csak úgy minden ítélet nélkül össze lehet verni ártatlan embereket, be le-

het csukni őket. Akár ott is lehet felejtetni őket — Pált ugye két esztendeig ott felejtették a börtönben, és senki nem törődött vele. Ez ma is ismétlődik sokféleképpen. Hogyan történhet meg ilyen? A Biblia azonban arról beszél, hogy miért történhetnek meg ilyen dolgok. Egészen másként tudjuk értékelni, ha velünk történik akár ilyen nyomorúság, mint Pálékkal, akár áldást kapunk, ha tudjuk azt, hogy *kitől* kaptuk azt.

Erre nyitogatja Isten a szemünket ma este, hogy lássuk ennek az eseménysornak a háttér történetét is. Mert itt Isten is munkában van, és végül is Ő győz. Ezt a szellemi háborút Ő már megnyerte. Tudjuk azt, hogy az ördög csatákat még nyerhet az életünkben is, de nekünk egészen bizonyosan lehet tudnunk, és el ne felejtsük soha egy pillanatra sem, hogy a háború már eldőlt nagypénteken, a kereszten. Jézus „lefejeverte a fejedelemségeket és hatalmasságokat. Őket bátran mutogatta. Diadalt aratott rajtuk” — ahogy Pál a Kolosséi levél 2. rész 15. versében írja.

Ebben akar megbátorítani minket is a mi Urunk, mert aki hűségesen szolgálja őt, annak ma is kijut különféle módon ebből a verésből, megalázásból, gyalázatból, fizikai és lelki szenvedésekből, amikben Páléknak Filippiben részük volt. De aki Istent hűségesen szolgálja, az láthatja lépten-nyomon az Ő ellenállhatatlan erejét is. Azt, ahogy ezt a pogány börtönőrt ott, mielőtt öngyilkos lett volna, új életre, üdvösségre segítette.

Ezt nézzük meg ma este, milyen eszközöket használt Isten ebben? Három eszközről említ ez a leírás.

1. A börtönőr megmentése érdekében Isten elvette az ő biztonságát. Ezzel sokszor találkoztam már, amikor magabiztos, fennhéjázó embereket Isten olyan helyzetekbe visz, ahol elvesz a biztonságuk, és így jutnak el oda, hogy leboruljanak előtte, és elfogadják tőle az üdvösségüket.

Ez a börtönőr kétségtelenül magabiztos ember volt. Szigorúan végrehajtotta az utasításokat. Hivatása magaslatán állt. Tudta, mi a kötelessége, és azt teljesítette akkor is, ha azt azon a délutánon túlórán kellett. Azt mondták: szigorúan őriztesse őket. Akkor a legmélyebb pincebörtönbe vitette — ez a kifejezés, ami itt van, arra utal. Biztonságból még kalodába is záratta őket. Rettenetesen nyomorúságos helyzet volt az.

Miután letépték a ruháikat Páléknak, összeverték a hátukat úgy, hogy az csupa seb lett, és ezek után U-alakban meg kellett görbülni, úgy, hogy kinyújtott lábbal kellett leülni, és bokájukat meg a csuklójukat egy fa alkotmányba szorították. Néhány percig és ép állapotban is rettenetes lenne, nem egy egész éjszakán át csupa seb háttal. De biztos, ami biztos, az ilyen embereknél nincs szentimentalizmus. Ők nem érzelgésnek, ők nem ismerik a részvétet sem. Őket azért fizetik, hogy a parancsot teljesítsék, és azt ő itt is maradék nélkül teljesítette.

Utána pedig alussza az igazak álmát — olvastuk. Mert ő igaz ember. A gonoszok a cellákban vannak. Ebben a hivatásban ez foglalkozási ártalom is lehet, hogy magától értetődik neki: vannak gonoszok, akik megérdemlik, hogy oda bezárják őket, és vannak igazak, akik bezárják, meg őrzik őket, és védik a többieket a gonoszoktól. Íme, milyen nemes hivatás. Meg van győződve arról, hogy ő feltétlenül rendes ember. Biztos pozíciója van — ez nyugdíjas állás volt, el is ért már valamit a ranglistán, ő volt a főnöke annak a börtönnek. Be van biztosítva a világ körülötte: vasajtók, kalodák, még bilincsek is. Teljes biztonságban van minden, — ő is, nyugodtan hajthatja hát álmra a fejét.

És akkor...? Egyszer csak megmozdult a föld. Erre nem gondolt. A földet pedig iszonyatos erők mozgatják, azokat az erőket nem lehet megbilincselni, nem lehet kalodába szorítani, nem lehet nekik magas

pozícióból sem parancsolni. És ő alatta is megmozdul a föld. Egyszerre minden bizonytalanná válik.

Csodálatosan írja le a Szentírás ezeket a jeleneteket, és még részleteikben is ott van mögöttük Isten szeretete, hogy nyissuk már ki a szemünket, vegyük észre a valóságot, és számoljunk azzal. Mert miközben ez a biztonságban élő ember az igazak álmát alussza, aközben egyszer csak potyogni kezd a vakolat, leesnek a dolgok a szekrények tetejéről, és ami a legszörnyűbb neki: tárva-nyitva vannak a börtönajtók. Átéli valami módon az Isten jelenlétét.

A 104. zsoltárt javasolom esti olvasmányának. Abban van egy ilyen mondat is: „Tekintetétől megrendül a föld, érintésétől füstölögnek a hegyek.” Isten odanéz, és megrendül a föld. Nem kell tennie semmit. Nem kell nagy erőfeszítéssel, próbálkozással ezt előidéznie. Odanéz, és megrendül. Azt akarja, hogy éppen ott rendüljön meg, és az éppen ott rendül meg. Azt akarja, hogy ne temesse maga alá se a foglyokat, se a börtönőrt, és akkor nem temeti maga alá. Mert ő szereti ezt a börtönőrt, aki egyelőre egyáltalán nem ismeri Istent. Üdvösséggel akarja megajándékozni. Jézushoz vezeti az Atya — ugye azt mondta Jézus: mindenki, akit nékem ad az Atya, énhozzám jön, vonzódik énhozzám, és aki énhozzám jön, azt semmiképpen ki nem vetem. Itt erről van szó. Nem csupán földrengés van, véletlenül éppen Filippiben, éppen a városnak azon a részén... Ezek nem véletlenek. Az eseményeknek mozgatója van, és ennek a világnak gazdája van. Az elkárhozott, elveszett embereknek szerető Istenük van, aki hol az egyiknek, hol a másikkal nyúl utána. És aki a lelki munkában fáradozik, annak ezt látnia kell. Az ilyen jelenségek mögött is észre kell vennie a mindenható Istent. Ezek nem véletlenszerűen történnek. Ezt az embert a maga biztosságából ki kell billenteni, mert így nem lehet rajta segíteni.

Hányszor láttam már, mi minden ad biztonságot embereknek! Nem sok nagyon gazdag emberrel volt szerencsém találkozni, és ennek örülök is. De volt egy nagyon pénzes, nagyon gazdag ismerősöm. Hogy annak milyen magabiztosságot adott az, hogy a pénz nem számít. Mindent meg lehet venni. Aztán amikor egy súlyos baleset és sok-sok műtét után a kórházi ágyon beszélgettünk, akkor ő mondta el: az egészséget mégsem lehet pénzen megvenni. És még mi minden mást sem lehet megvenni... De amíg egészséges volt, és volt pénz doszt — ahogy ő mondta — addig valami hihetetlen gögös, magabiztos, fennhéjázó magatartás jellemezte őt. Ő nem szorul rá az Istenre, a szegények kiáltsanak hozzá — efféléket mondott. Egy ilyen embert csak úgy lehet megmenteni, ha ebből a biztosságából kibillenti őt Isten.

Hányszor előfordul, hogy valaki azt gondolja: az állása, a pozíciója, az előrehaladása, a mögötte levő eredmények adnak neki olyan szellemi, erkölcsi tőkét, ami-vel nem vetekszik senki. Ő valóban nyugodtan aludhat. Egyszer csak mégis elveszítheti. Hányan vannak, akik magától értetődőnek tartják az egészségüket, a fizikai erejüket, és olyan picit dolog elveheti mind a kettőt.

Átélttem azt, amikor emberek az ingatlanban bíztak. Ugye az az, ami nem inog meg. A pénzt az elértéktelenedhet, de az ingatlan az masszív dolog. Földet, házat kell venni. És egy tollvonással elvették tőlük a földet is, a házat is. Az ingatlan is meginoghat.

Hányszor talapasztalom azt is, hogy egy másik emberre építi valaki az életét. Ő az a biztos támasz, akire rábízta magát, aki megbízhatónak bizonyult. Amikor elveszíti azt az illetőt, teljesen összeomlik. Valóban azon a másikon állt két lábbal — most a szó jó értelmében. Az jelentette neki az életet, a biztonságot — ilyeneket hallok egy-egy ilyen szomorú haláleset után. És

most már semmi talaj nincs a lába alatt, semmi értelme nincs az életének. Teljesen bizonytalanná vált minden. Nem ezért ad Isten minket egymás mellé, hogy egymásnak ezt a biztonságot adjuk.

Valaki érdemeket szerzett, és valóban érdemeket, és jön egy fordulat. Ami az előző rendszerben érdem volt, az a másikban olyan bűn, hogy oda kerül, ahova Pál apostolék Filippiben. Ő, hány ilyen láttunk. Az érdemeimben bízom, meg az érdemrendjeimben. Aztán el kellett dugni, hogy meg ne találják a házkutatás során.

Mindenben tudunk mi bízni, és bármi alkalmas arra, hogy az embernek magabiztosságot adjon, és Isten ebből feltétlenül ki akar szabadítani.

Amikor felriadt ez a börtönőr álmából, akkor a lelki álmából is felébredt, és ráébredt arra, hogy nem bízhat sem a pozíciójában, sem az érdemeiben. Egyszerűen nincs tovább út. Legjobb, ha most mindjárt öngyilkos lesz.

Mennyivel más az, amikor valaki nemcsak harsogja a reformáció ünnepén, hanem az esztendő minden napján szíve teljes bizalmával elmondja: Erős vár a mi Istenünk, jó fegyverünk és pajzsunk. Ő ad biztonságot, hozzá menekülök. Hozzá menekülök a bűneimmel is, a félelmemmel, a tanácstalanságommal, a bizonytalanságommal. Hozzá menekülök, amikor üldöznek, bánatnak. Előtte borulok le, amikor valami jót adott, és tele van a szívem hálával. Ő az alapja az életemnek. Ő nem rendül meg soha.

Idézhetnék még sok-sok zsoltár-verset, amik erről szólnak. Az Isten biztos menedék. Igen bizonyos segítség a nyomorúság idején. Őt nem veszítjük el soha. A halálban sem. Még közelebb kerülünk hozzá, mint ahogy most vagyunk. Ő az egyetlen ilyen. Ezt kínálja nekünk Isten. Amíg valaki magabiztos, a biztonságát elveszi.

2. A másik eszköze Istennek a börtönőr megmentése érdekében, hogy beleengedi egy olyan zsákutcába, ahol át kell élnie a teljes tehetetlenségét. Nincs tovább. Sem előre, sem hátra. Nincs megoldás.

Többször láthatjuk azt a kalapácsszerű jelet a közlekedési táblákon, ami a zsákutcát jelenti, de van olyan, hogy nem teszik ki, vagy elviszik. Egyszer én is nagy büszkén behajtottam egy utcába, ami soha nem volt zsákutca, és egyszer csak kiderült: nincs tovább. Jöttek utánam más sorstársak is, és még visszatolni sem lehetett, csak úgy, hogy ki kellett szállni és az utca legvégén levő áldozatot megkérni: tolass már vissza, mert addig mi sem tudunk visszajönni. Keskeny volt: megfordulni nem lehet, előre menni nem lehet, visszamenni sem lehet. Van ilyen.

Így járt ez a börtönőr is. Teljes magabiztonsággal feketett le azon az estén is, és hunyta le a pilláit. Amikor felébredt, minden nyitva volt. A börtönőrök személyükben feleltek a foglyokért. A rómaiak nem teketóriáztak, ha hiányzott egy fogoly, kivégezték a börtönőrt. Nem volt hosszas tárgyalás és a körülmények tanulmányozása. Megvan, vagy nincs meg. Nincs meg, kivégezzük. A Cselekedetek könyvéből tudjuk, hogy Heródes is, se szó, se beszéd, kivégeztette azokat, akiknek Péterre kellett vigyázniuk, amikor ő kiszabadult a börtönből. Ő a felelős érte, ha nem tud elszámolni, vége az életének. Hogy ezt ne kelljen megérnie, mivel innen nincs kiút, nincs út tovább sem, nincs út visszafelé sem, eszébe jut, van mégis egy kiút: az öngyilkosság.

Megint ki van munkában? Ki az, aki emberölő volt kezdettől fogva? Elhitei az ördög hazug módon sokakkal, hogy az kiút lenne, ha az életének véget vetne. Milyen nagy dolog, amikor egy ilyen zsákutcába jutott ember nemcsak meghallja ezt a szép mondatot, amit Jézus mondott, hanem átéli, hogy ez valóság: Én vagyok az út! Néhány-

szor láthattam, hogy ilyen megoldhatatlan helyzetbe került, összekuszálódott életű emberek, akiknek tényleg nem volt se előre, se hátra semmiféle megoldás, azoknak Jézus hogyan lett út, hogyan mutatott mégis kiutat, hogyan nyúlt utánuk, és egyszerűen kiemelte őket abból a helyzetből. Kiderült: fölfelé még mindig van út, csak erre a hitetlen ember nem gondol, mert ez „nem reális” dolog. Aszfaltozott utak fölfelé nem vezetnek. Nem bizony! De a mindenható Isten utána tud nyúlni az embernek. (18. zsoltár: Lenyúlt a magasból és felvett engem. Kiragadott a seolból, a pusztulásból.)

Nagy dolog, ha valaki ezt komolyan veszi, és hiszi. Ha valakinek ez vérévé vált, a sejtjeibe ivódott be: nincs olyan megoldhatatlan helyzet, amibe Ő ne tudna megoldást adni. Nem tudnak úgy körülzárni, hogy ne tudna szabadulást adni. Valóban Jézus nemcsak az üdvösségre vezető út, hanem sok-sok földi nyomorúságból is a kivezető út. Ehhez azonban megint el kellett jutnia ennek a börtönőrnek oda, hogy se előre, se hátra nincs megoldás, csak az öngyilkosság.

3. A harmadik eszköze Istennek az volt — és ez a legfontosabb —, hogy megszólal az evangélium. Amikor végre lemond a magabiztosságáról, mert mozog körülötte minden, és kénytelen erre, amikor végre látja, hogy zsákutcába jutott és nem talál megoldást, akkor elhangzik az evangélium. Először csak egy tömör mondatban mondja Pál: „Higgy az Úr Jézus Krisztusban, és üdvözülsz mind te, mind a te házad népe”, utána pedig hirdeti neki az Isten szeretetét. Ezt ki is fejti és meg is magyarázza.

Nézzük meg közelebbről is egy kicsit ezt a jelenetet. Vajon miért éppen Pálék előtt rogyott térdre ez a börtönőr? Önmagában is groteszk már, hogy a börtönparancsnok letérdel a kalodába zárt, megbilincselte foglyok előtt, akikkel szembekerült az egész közvélemény és a város vezetősége. Nem tudjuk miért, ez nincs a Bibliá-

ban. Talán azért, mert tudta, hogy ők dicsőítették Istent az éjszaka során, vagy azért, mert Pál volt, aki megnyugtatta, hogy ne tegyen kárt magában, mert mindnyájan itt vannak. Ezt ne is találgassuk.

Annál fontosabb azonban, hogyan jut eszébe egy ilyen kérdés: „Uraim, mit cselekedjem, hogy üdvözüljek?” Nem biztos, hogy az üdvösségre gondolt, mert ez a szó, ami itt szerepel, az sok mindent jelent. Egyáltalán a szabadulást jelenti, hogyan maradjon életben. Na de már életben maradt, ez nem lehet kérdés. Valami módon valószínű, hogy a lelkére gondolhatott mégis, nemcsak a testi életben maradására. Az Isten szeretetének a vonzása, amikor olyat juttat eszébe valakinek, amire addig nem gondolt. Amikor végre az lesz a legfontosabb, ami a legfontosabb, az üdvösség kérdése, a megmenekülés. Amikor jó helyen teszi fel ezt a kérdést. Olyan sok butaságot is szoktunk kérdezni. Az igazán fontos kérdéseket feltesszük-e azoknak, akik arra tudnak válaszolni?

Azután Pál ott hirdeti az evangéliumot. A bilincsek addigra már lehullottak róluk, meg a többi fogolyról is, ez benne van a leírásban. De nem volt ott palást, szószék, nem volt templom, semmi nem volt, csak a Jézusról szóló örömhír, és ez elég volt ahhoz, hogy egy ember üdvösségre jusson.

Lelkésztársaimmal együtt tanítanunk kell idén a Péceli Bibliaiskolában. Nekem az igehirdetésről kell a hallgatókkal beszélgetnem. Az első néhány órán ez volt a témánk, hogy lássák meg a Bibliából, milyen óriási jelentősége van Isten minősítése szerint az igehirdetésnek. Ilyenek vannak a Bibliában: megtarthatja a ti életeteket, vagy megmentheti a lelketeket az igehirdetés, ha befogadjátok — írja Jakab. Isten azzal teremt. Az Ő beszédét adja ilyen magunkfajta nyomorult emberek szájába. Ezek a nyomorult emberek ebben bizonyosak is, mint például Pál, hogy ti nem úgy fogadtátok

az Istennek általunk hirdetett beszédét, mint emberek beszédét, hanem mint Isten beszédét, aminthogy valósággal az is — teszi utána. És ha még mindig kételkedne valaki, még ide is vesszőt tesz, „amely munkálkodik is bennetek, akik hisztek.” Azt mondja: nézzetek végig magatokon. Mit változtatok rövid idő alatt, s mi változtatott meg? Semmit nem csináltunk, csak hirdettük az evangéliumot, ti meg hittel befogadtátok, és mivel az Isten teremtő szava, kifejti a munkáját bennetek. Ettől változtatok meg.

Ezért kell nekünk komolyan vennünk az evangélium hirdetésének minden formáját. Kicsi gyerekeinknek, unokáinknak egy-egy mondat. Jézus arcképének egy-egy vonását, ha felragyogtatjuk. Beszélgetés közben egy-egy világos igei utalás. Nem kell feltétlenül idézni a Bibliát. Van, amikor az a szükséges, és jó, ha tudjuk idézni fejből is. Isten igévé tehet minden igaz, az Ő Szentlelkétől ihletett szót, amit vállalunk. Csak ezt vállalni kell.

Éppen ezen gondolkoztam el. Pál nem kezd spekulálni, mit is mondjak neki? Mit cselekedjem, hogy üdvözüljek? Hát Jézus nevét nem is hallotta még. Nem is olvasta még a Bibliát. Semmit sem ért abból, amit mondanék neki. Fordítsam le érthető nyelvre, de milyen is legyen az? Sokszor így csináljuk sokszor. Nem problémázik. Ő kérdezett, Pál felel: higgy az Úr Jézus Krisztusban és üdvözülj. Aztán ezt később ki lehet fejteni. Vagy ha újabb kérdései vannak, megpróbálunk válaszolni arra. Nem kell körülményeskedni, vállalni kell az evangéliumot, és azt a Krisztus, akiről az evangélium szól.

Olyan jellemző, hogy ez a börtönőr is azt kérdezi, amit ma is mindenki: Mit cselekedjem, hogy üdvözüljek? Ez a mániánk: mi akarunk cselekedni. Az üdvösséget valahogy mi akarjuk — hogy fejezzük be a mondatot? Nem tudjuk befejezni értelmesen — létrehozni, megkaparintani? Ha nem,

akkor legalább kiérdemelni. Erről szól az egész Biblia: nem lehet. Mit akarsz cselekedni? Mekkora cselekedet lenne az, ami után Isten azt mondja: rendben van, te megkapod az üdvösséget, mert cselekedtélt valami nagyot. Mit lehetne cselekednünk? Hát mit cselekedett ez az ember? Azt mondja neki Pál: higgy! Mit jelent ez? Ez azt jelenti: fogadd el, vedd komolyan, ragadd meg. Hidd el, hogy a tied is. Higgy!

Ne akarjunk cselekedni azért, hogy üdvözöljünk. Hanem ha megkaptuk ezt az ajándékot, akkor kezdjük el cselekedni azokat a cselekedeteket, amikre most már képesek leszünk, s amiket előzőleg nem tudtunk volna tenni. Előtte, meg utána is, annak az egyetlen egynek a cselekedetében bízunk, aki az életét adta mindannyiunkért, mikor még bűnösök voltunk. Egyedül Jézus Krisztus cselekedete az, amire tekintettel Isten

nekünk is kínálja az üdvösséget. Ezt soha nem szabad elfelejtenünk! Ezért szabad Őt örökkön örökké dicsőíteni és magasztalni.

Isten tehát kiszabadítja az embert a magabiztosságából. Beleengedi zsákutcákba, de legfőképpen gondoskodik arról, hogy hallja az evangéliumot, mert csak így üdvözülhet mindenki. A hit hallásból van, mégpedig az Isten ígéjének hallásából. Engedjük, hogy így erősítsen minket is. Engedjük, hogy használjon és erősítsen rajtunk keresztül másokat is. Ez adjon egészséges növekedést nekünk. A jelenségek mögött pedig mindig vegyük észre a cselekvő Istent, és ismerjük az ellenségünket is. Tudjuk, hogy mit akar, de tudjuk azt is, hogy Jézus Krisztus erősebb. Ha az Ő oldalán maradunk, akkor mindenképpen győzelmes életünk lesz még akkor is, ha közben ehhez hasonló szenvedéseken visz át.

Imádkozzunk!

Édesatyánk, hálásan köszönjük, hogy hozzánk is eljutott az evangélium. Köszönjük, hogy küldtél hozzánk olyanokat, akiktől hallhattuk, és sokan elmondhatjuk már, hogy bizony, tőled származott az. Te magad kezdted el és végzed a te áldott munkádat az ige által az életünkben.

Szeretnénk ezzel a szomjúsággal olvasni minden nap a te igédet. Szeretnénk így befogadni mindig a hallott ígét is, és hittel párosítani. Segíts meg minket ebben. Bocsásd meg, valahányszor szégyelltünk téged, Úr Jézus, és a rólad szóló örömhírt, és nem mertük mondani másoknak. Add nekünk Szentlelked bátorságát, hogy egészen egyszerű és természetes módon tudjuk továbbadni azt, ami rajtunk is segített.

Könyörülj meg rajtunk, akik mindnyájan a halál révén állunk, hogy addig, amíg arra lehetőségünk van, valóban átmenjünk a halálból az életbe, és egészen bizonyosak lehessünk abban, hogy a tieid vagyunk, nem a cselekedeteinkért, hanem a te áldozatodért, Urunk Jézus Krisztus.

Segíts minket növekedni a neked szolgáló életben. Növeljed a mi hitünket is, hogy egyre bizonyosabbak legyünk abban, hogy erős vár vagy. Te adj nekünk biztonságot, békességet, reménységet. Életünk nehéz helyzeteiből pedig sokkal erősebb hittel akarunk kiáltani hozzád, akinek minden lehetséges, az is, ami az embereknél lehetetlen.

Ámen.